

Εγκώμιο στον Άγ. Ιωάννη Πρόδρομο για την Εορτή της Συλλήψεώς του

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Γιατί πώς θα μπορούσε ποτέ να μην πειστεί στα χαρμόсуνα αυτά μηνύματα ο σεβάσμιος αυτός γέροντας και ιερέας, που όχι μόνο πίστευε στο Νόμο, αλλά δίδασκε και τους άλλους – αυτός που ακόμη ανήκε σε κείνους οι οποίοι περίμεναν το Μεσσία για να παρηγορήσει και να σώσει τον Ισραηλιτικό λαό και προσευχόταν επίμονα για τον ερχομό Του – αν δεν προτύπωνε και δεν συμβόλιζε ο ίδιος τη δυσπιστία όλων εκείνων, που στηριγμένοι στο Μωσαϊκό Νόμο, θα έμεναν έξω από τη πίστη στο Χριστό; Αφού λοιπόν είδε τον άγιο άγγελο να στέκεται πλάι στο άγιο θυσιαστήριο και από εκεί να του λέει όσα του μήνυσε, γιατί δεν δέχτηκε με απλή πίστη όσα άκουσε και γιατί δεν έδειξε μια τέτοια πίστη, όπως σε ανάλογη περίπτωση έδειξε ο Αβραάμ και η Σάρρα;

Μα και αν δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, οπωσδήποτε έπρεπε να δεχτεί με απλή πίστη ότι ο Θεός μπορούσε να κάνει, αν ήθελε, οποιοδήποτε αξιοθαύμαστο και υπερφυσικό έργο. Γιατί τι μπορεί να υπάρξει στον κόσμο από όλα τα όντα και τα γεγονότα, που από κάποια άποψη, δεν έχει και δεν παίρνει την υπόστασή του από την παντοδύναμη θέληση του Θεού; Αυτό με κάποιον άλλο τρόπο θαυμαστό δεν διακήρυξε και ο Ιώβ, ο θαυμάσιος αυτός άνθρωπος, όταν διδάχτηκε από το Θεό, που του μίλησε και τον βεβαίωσε μέσα από το νέφος; «Κατάλαβα ότι όλα σου είναι δυνατά και τίποτα δεν σου είναι αδύνατο» (Ιώβ 42,2).

Εάν πάλι ο Ζαχαρίας νόμιζε ότι η φωνή που του μιλούσε ήταν εχθρική και ενάντια προς το Θεό, δεν υπήρχε λόγος να ζητήσει διαβεβαίωση και επεξηγήσεις και να πει: «Πώς θα πειστώ γι' αυτό»; Ήξερε πολύ καλά ότι ο διάβολος είναι ψεύτης από τη φύση του και δεν ξέρει ποτέ να λέει την αλήθεια. Αφού λοιπόν θα ήταν ψεύτικα τα πρώτα λόγια του και θα ήταν απατηλή η εμφάνισή του, δεν θα είχε καμιά δυσκολία να πει ψέματα και στη συνέχεια.

Έτσι θα κατόρθωνε να αποπλανήσει και να παρασύρει σε μεγαλύτερα ψέματα και σε φρικτότερες απάτες αυτόν που θα τον είχε ξεγελάσει με τα πρώτα του ψέματα. Αλλά δεν ήταν τόσο άμυαλος ο Ζαχαρίας, αυτός που θα γινόταν πατέρας του μεγάλου Ιωάννη. Αλίμονο! Ποτέ δεν θα μπορούσε από άμυαλο πατέρα να γεννηθεί αυτός ο τόσο γλυκός καρπός, ο Ιωάννης, ο οποίος τρεφόταν με μέλι, θέλοντας να σημάνει ότι γι' αυτούς που αγαπούν την ανώτερη και πνευματική ζωή, είναι πολύ ευχάριστος και γλυ-κός όποιος τους προσκαλεί και τους προτρέπει να τον μιμηθούν στη δική του ζωή, που την τρέφει και τη γλυκαί-νει ο Θεός.

Όπως νομίζω λοιπόν και όπως είπα, ο σεβά-σμιος γέροντας Ζαχαρίας έπεσε σε έκσταση, όπως άλλοτε ο Ισαάκ, για να προτυπώσει έτσι την κατάργηση του Νόμου, με τον ερχομό του Χριστού και τη δυσκολία να δεχτούν το Χριστό όσοι τυφλά μένουν στα διατάγματα του Νόμου. Ακόμα γιατί έπρεπε να προαναγγείλει και να φανερώσει ότι τα έθνη θα δεχτούν τη βροντερή φωνή του Ευαγγελίου, που θα ακουστεί σε όλα τα πέρατα της γης και θα φέρει τη Χάρη του Θεού στους ανθρώπους.

Ο μεγάλος λοιπόν αυτός ιερέας μέσα βαθιά στη ψυχή του δυσπίστησε μυστικά και πιο μυστικά χάνει τη φωνή του, για να φανερώσει με τον τρόπο αυτό πόσο παράλογη θα είναι η δυσπιστία των Ιουδαίων. Και μπο-ρούμε να πούμε ότι ο Ιωάννης, ο Πρόδρομος του Θεού Λόγου, γεννιέται από το Ζαχαρία και είναι κληρονόμος των αρετών του πατέρα του. Αυτό φανερώνεται και από εκείνα τα θεϊκά λόγια, που αργότερα είπε ο ίδιος ο Χρι-στός, δηλαδή ότι «κάθε δέντρο γνωρίζεται από τον καρπό του, γιατί δεν μπορεί ένα άχρηστο και σάπιο δέντρο να φέρει καλούς καρπούς» (Ματθ. 7,18). Και θα μπορούσα να πω ότι όποιος δεν θελήσει να δώσει ένα τέτοιο νόημα στη δυσπιστία του σεβάσμιου γέροντα Ζαχαρία, θα αποδειχτεί ότι είναι κατά την αρετή πολύ πιο μικρός από την Ελισά-βετ.

Γιατί εκείνη, αν και δεν άκουσε ποτέ τα λόγια του αγγέλου, ούτε της τα διηγήθηκε ο Ζαχαρίας – αφού έφτασε πια άφωνος στο σπίτι του – μπόρεσε να γνωρίσει την πραγματική κατάσταση της Παρθένου Μαρίας, όταν την επισκέφτηκε και συναντήθηκαν. Γι' αυτό και μόλις δέχτηκε το χαιρετισμό της, αμέσως την κήρυξε Θεοτόκο, δηλαδή πραγματική Μητέρα του Θεού, λέγοντας μεγαλό-φωνα: «Ευλογημένη είσαι συ από το Θεό, περισσότερο απ' όλες τις γυναίκες. Και ευλογημένο είναι το παιδί που φέρνεις στα σπλάχνα σου. Και για ποια αρετή ή αξία μου, έγινε σε μένα αυτή η τιμή, να 'ρθει η Μητέρα του Κυρίου στο σπίτι μου; Γιατί να, που πραγματικά, μόλις άκουσα τα λόγια του χαιρετισμού σου, σκίρτησε το βρέφος χαρού-μενο μέσα στην κοιλιά μου» (Λουκ. 1,42-44). Και στη συνέ-χεια τη μακάρισε επάξια λέγοντας: «Και είναι μακάρια εκείνη η οποία θα δει να

πραγματοποιούνται στη ζωή της όσα της φανέρωσε και της υποσχέθηκε ο Κύριος» (Λουκ. 1,45).

Έτσι, όχι μόνο με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος γνώ-ρισε η Ελισάβετ ποιόν κυοφορούσε η Παρθένος Μαρία, αλλά ήταν τόσο καλά πληροφορημένη, ώστε να γνωρίζει και όλα εκείνα που είχε φανερώσει και υποσχεθεί ο Θεός σ' αυτή με τον άγγελό του. Αυτό πραγματικά θα μπορούσε να θεωρηθεί κάτι απίθανο και απίστευτο.

Ο Ζαχαρίας ετοιμάστηκε από το Θεό και στάθηκε στα χέρια του Θεού ένα τέλειο και κατάλληλο όργανο. Αυτό το φανερώνει όχι μόνο το γεγονός ότι στάλθηκε στο Ζαχα-ρία ο ίδιος άγγελος που αξιώθηκε να διακονήσει το μυστή-ριο του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και είχε το ιερό προ-νόμιο να του αναγγείλει τη γέννηση του Ιωάννη, που θα ήταν συγγενής του Κυρίου, αλλά το επιβεβαιώνουν και αυτά που ο ίδιος ο Ζαχαρίας είπε προφητικά για το Χριστό, με την ωδή που έψαλε, όταν γεννήθηκε ο Ιωάννης. [...]

Ακόμη το πνευματικό ανάστημα του Ζαχαρία φανερώνεται απ' αυτά που ο ίδιος προφήτεψε για το παιδί του λέγοντας: «Και συ παιδί μου, θα ονομαστείς προφήτης του Υψίστου. Γιατί θα προηγηθείς πριν από τον Κύριο, για να ετοιμάσεις στις καρ-διές των ανθρώπων τους δρόμους Του, για να κάνεις γνω-στή στο λαό Του τη σωτηρία που θα έρθει με τη συγχώρεση των αμαρτιών τους, χάρη στο μεγάλο έλεος του Θεού μας» (Λουκ. 1,76-78). Και αυτά όλα δεν τα είπε από την καρδιά του, με τις δικές του δηλαδή δυνάμεις, αλλά γέμισε από Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι γραμμένο στα ιερά Ευαγγέλια που λένε γι' αυτόν: «Και ο Ζαχαρίας, ο πατέ-ρας του, πληρώθηκε με Άγιο Πνεύμα και είπε αυτά τα προφητικά λόγια» (Λουκ. 1,67). Είναι λοιπόν φανερό πως δεν θα μπορούσε ο Ζαχαρίας να πληρωθεί με Άγιο Πνεύμα, εάν δεν ήταν αξιόπιστος και δεκτικός του Αγίου Πνεύματος. Ούτε θα γινόταν πατέρας του Ιωάννη, αν δεν ήταν άξιος για μια τέτοια τιμή.

Όλα αυτά λοιπόν, που προηγήθηκαν από τη σύλληψη του Ιωάννη, φανερώνουν ότι αυτός πραγματικά υπήρξε πιο μεγάλος από όλους τους ανθρώπους, πριν ακόμα συλληφθεί. Έτσι λοιπόν και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, η Αυτοαλήθεια, έδωσε για τον Ιωάννη μια τέτοια μαρτυρία, ώστε κανένας να μην ισχυριστεί ότι ο Ιωάννης είναι μικρότερος από κάποιον άλλο άνθρωπο, επειδή δεν θα είχε γεννηθεί από γονείς τόσο μεγάλους και επιφανείς. Αυτό ακριβώς επιδίωκε και το ιερό Ευαγγέλιο, με όσα είπαμε πιο μπροστά, έχοντας την πρόθεση να αποστομώσει κάθε έναν που θα ήθελε να αμφισβητήσει τη μοναδικότητα και το μεγαλείο του Ιωάννη. «Και ήταν και οι δυό τους δίκαιοι ενώπιον του Θεού, γιατί ζούσαν σύμφωνα με τις εντολές και τα προστάγματα του Κυρίου και τηρούσαν όλες τις εντολές Του» (Λουκ. 1,6).

Τι σημαίνει αυτό; Αυτή η ευαγγελική μαρτυρία που αναφέρεται στους γονείς του Ιωάννη, το Ζαχαρία και την Ελισάβετ, φανερώνει ότι αυτοί ζούσαν πάνω στην ακρόπολη των αρετών και γι' αυτό ξεχώριζαν ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους για τις αρετές τους. Γιατί η ευαγγελική αυτή μαρτυρία, που δεν μεροληπτεί και δεν προσωποληπτεί, δεν τους αποκάλεσε μόνο δίκαιους, αλλά πρόσθεσε και το «ενώπιον του Κυρίου», που σημαίνει ότι αυτοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να είναι και να φαίνονται δίκαιοι στο Θεό, σύμφωνα με τον ευαγγελικό νόμο. Γιατί με τα προφητικά τους χαρίσματα, πρέπει να υπολογίζουμε ότι είχαν αξιωθεί να έχουν ευαγγελικό φρόνημα και πριν από το ευαγγέλιο.

Και αφού ήταν τέτοιοι, προσπαθούσαν με το αριστερό τους χέρι να κρύβουν την ευάρεστη στο Θεό πολιτεία τους, δηλαδή ό,τι έκανε το δεξί τους χέρι (Ματθ. 6,3). Και έτσι έφταναν με το έργο και με την πράξη τους να εφαρμόζουν το ευαγγελικό πρόσταγμα. Σ' αυτή την ευαγγελική μαρτυρία για το Ζαχαρία και την Ελισάβετ, με πολλή σαφήνεια φανερώνεται ότι αυτοί, κατά άψογο τρόπο, εφάρμοζαν όλες τις εντολές και τις διδασκαλίες του Μωσαϊκού Νόμου. Και έτσι μας δείχνουν ότι όσοι βαδίζουν σύμφωνα με το νόμο, είτε τον της Παλαιάς είτε τον της Καινής Διαθήκης, στεφανώνονται με τα βραβεία που θεσμοθετούσε η παλαιά νομοθεσία και λαμπρύνονται για τις ύψιστες αρετές, που χαρίζει το ευαγγελικό πολίτευμα.

[Συνεχίζεται]